

L'Esprit du Chemin

Aan tafel:
Pelgrims worden niet bediend. Arno en Huberta geven de soeplepel aan iemand van het gezelschap met het verzoek uit te delen en schuiven zelf ook aan tafel aan.

Door **Ton Proos**

Pelgrimsherberg zonder winstoogmerk

Jonge mensen die eerder vertrokken naar de grote stad, keren steeds vaker terug naar hun Ons dossier staat dit keer in het teken van de gîte en chambre d'hôtes. We openen met een bijzondere zijsprong, want hoewel *L'Esprit du Chemin* van Nederlandse eigenaars is en gasten herbergt, is het geen onderneming met het doel omzet en winst te maken. Een eigenwijze, ideële benadering, waar de Franse fiscus wel even aan moest wennen.

Vlak voor de eeuwwisseling was Arno Cuppen aan verandering toe. Hij had een drukke en boeiende baan als leidinggevende, maar zingevingvragen brachten hem ertoe nieuwe wegen in te slaan en hij begon letterlijk te lopen ... de route Saint Jacques naar Santiago de Compostella. Door zijn verhalen geboeid en nieuwsgierig geworden, ging ook Arno's vrouw Huberta vervolgens op pad. Eerst door een week samen met Arno op te lopen, daarna gegrepen en ook in staat maandenlang onderweg te zijn. Zij overwon angst en voelde nieuwe motivatie om

te leven en te genieten; te 'zijn'. Via de bezinningskracht van kathedralen en de levenslessen uit ontmoetingen met mensen in al hun verscheidenheid, was ook zij op weg zichzelf beter te leren kennen.

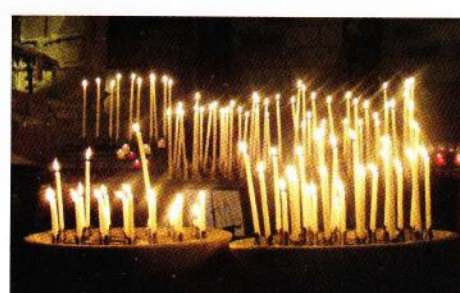
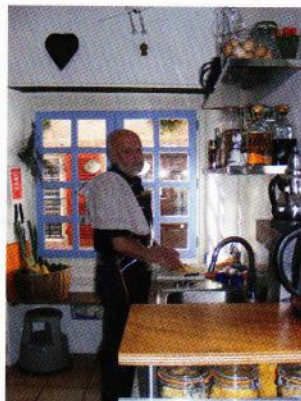
Zeven verbouwingsjaren

Gemotiveerd door de gastvrijheid die zij van anderen ondervonden, besloten Arno en Huberta zelf een herberg te beginnen in Saint-Pied-de-Port. Een prima stek op de 'camino', net voor de oversteek van de Pyreneeën. Maar het ging niet vanzelf.

Arno en Huberta

Theo is een van de vrijwilligers hij liep eerst van NL- Haarlemmerliede naar Santiago, kwam later terug op de camino uit dankbaarheid voor hetgene dat hij op zijn eigen tocht had ontvangen.

Ze kochten één van de oudste huizen in het op zich al oude stadje, getuige de dubbele gevel en de gevelsteen van 1652, het jaar van een grote verbouwing. Na zeven jaar verbouwen hadden Arno en Huberta *l'Esprit du Chemin* geschikt gemaakt als herberg met vier slaapzalen. Het vakwerk was in ere hersteld en de traditionele Baskische rode kleur her-aangebracht. De pelgrims waren welkom. Afhankelijk van de gekozen route is de *camino* vanuit Nederland twee- tot drieduizend kilometer lang. Veel pelgrims doen hem in drieën: fase één tot Vézelay of La Châtre, fase twee tot Saint-Pied-de-Port, waar de herberg van Arno en Huberta staat, de laatste halte in Frankrijk en vervolgens de resterende 750 kilometer tot in Santiago de Compostella.

Later is nu

De nieuwbakken herbergiers Arno en Huberta bleven zelf ook lopen en ontdekken. Zo liepen ze in 2009 van Saint-Pied-de-Port naar Turijn, in 2010 van Turijn naar Brindisi en in 2011 van Brindisi langs de 'Via Egnatia' door Albanië, Macedonië en Griekenland naar Istanbul. In totaal 4400 km. Dit jaar willen ze de tocht van Istanbul door Turkije tot de grens van Syrië maken, in de hoop dat de situ-

Ze hebben geleerd authentiek te leven, te genieten van gezondheid, vrienden, de natuur en de goede dingen die ze op hun levenspad tegenkomen. Later is voor hen nu

atie daar is gestabiliseerd. Hun leven is structureel veranderd, ze leven vanuit het principe genoeg is genoeg. Omdat ze geen kinderen hebben en nooit grote financiële verplichtingen zijn aangegaan is dat mogelijk. Ze bleven immuun voor de verleiding van de financiële producten en andere koopimpulsen vanuit marketing en reclame en dus kon de crisis in dat opzicht aan hen voorbij gaan. Ze hebben geleerd authentiek te leven, te genieten van gezondheid, vrienden, de natuur en de goede dingen die ze op hun levenspad tegenkomen. Later is voor hen nu. Sinds kort hebben ze, als vijftigers, toch hun eerste auto aangeschaft, een Renault Kangoo, handig voor de herberg. Leven van materieel gezien weinig hoeft immers niet te verzanden in dogmatisme. >>

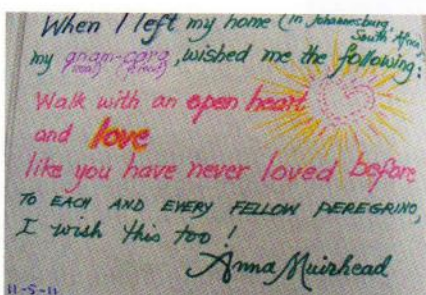

Meehelpen als herbergier?

Op hun website leest u meer over de herberg en wat het leven als herbergier inhoudt. Pelgrims die, net als Arno en Huberta, iets terug willen doen voor mede-pelgrimages, zijn van harte uitgenodigd om als vrijwilliger te komen werken. Kijk op www.espritduchemin.org

Verhalen gebundeld

Op de camino wordt geschiedenis geschreven en worden verhalen geboren: L'Esprit du Chemin heeft het initiatief genomen tot een bijzondere internationale verhalenwebsite. Pelgrimsverhalen in zeven etappes. Pelgrims zijn van harte welkom om op deze site hun verhaal te vertellen. Het spreekt voor zich dat iedereen welkom is als lezer! Kijk op www.startcamino.eu

Deze drie Franse families lopen elk jaar een stuk van de route. En alles te voet! De drie vrouwen zijn studiegenoten. Ze wonen nu op verschillende plekken in Frankrijk en houden op deze manier contact met elkaar. Ze werden zwanger, kregen baby's, maar gingen altijd toch op weg. De route loopt als een rode draad door hun leven en dat van hun kinderen.

In *Esprit du Chemin* werken naast Arno en Huberta ieder seizoen twee vrijwilligers, in wisselende samenstelling afkomstig uit heel Europa, de USA, Canada, Nieuw Zeeland en Zuid Afrika

Met elkaar, voor elkaar

In *Esprit du Chemin* werken naast henzelf ieder seizoen (begin april tot eind september) twee vrijwilligers, in wisselende samenstelling afkomstig uit heel Europa, uit de USA, Canada, Nieuw Zeeland en Zuid Afrika. Daarmee is de groep herbergiers net zo internationaal als de camino zelf. Voor de overnachtingen en de maaltijden wordt een bescheiden bijdrage gevraagd en er is geen winstoogmerk. Een mooie opzet, maar het kostte wel wat moeite voor de Franse fiscus die begreep ... Ideële doelen worden argwanend bekeken en vragen extra uitleg. Het is dus een bijzondere herberg van, voor en door pelgrims. Tijdens de gezamenlijke avondmaaltijd maken gasten en herbergiers kennis met elkaar in meer talen. En daar blijft het meestal niet bij, ieder heeft zo zijn eigen, soms ontroerende verhaal en sommigen willen dat kwijt, terwijl anderen communiceren door aandacht te hebben. Na het ontbijt volgt de volgende dag het onvermijdelijke vertrek, met stemmige muziek als prachtige start voor de tocht over de Pyreneeën naar het Spaanse dorp Roncesvalles.

Over de route

Een groeiend aantal mensen loopt de route Saint Jacques naar Santiago de Compostella. De route en het bedevaartsoord hebben een bijzondere betekenis binnen het christelijke geloof, maar de motieven om te lopen variëren. Er zijn nieuwe gemeenschappelijke noemers die, wie zal het verbazen, te verklaren zijn als reacties op de tijd waarin wij leven. De hedendaagse pelgrims zijn intrinsiek gemotiveerd. Het zijn mensen die zich willen losmaken uit hun dagelijkse keurslijf en niet meer wachten op de inspiratie van een ander. Ze komen uit de hele wereld, vanuit verschillende achtergronden en culturen, om het oude pad, de 'camino', te belopen. En zij ervaren de spiritualiteit waar zij naar op zoek zijn. Ze verhalen over hun bijzondere waarnemingen. Neemt met de vermoeidheid de verbeeldingskracht toe of komt men dicht bij een soort zesde zintuig? Vele culturen samen zijn boeiender dan één, ligt daarin een belangrijke oorzaak? Of is het de nabijheid van de natuur en het onontkoombare wat daarvan uitgaat? De andere dimensies, andere trillingen op en rond het oude pad, die we niet meer kennen in onze betonnen leefomgeving en in de 'rat race' van ons dagelijks bestaan? We zijn onwetend, althans wetenschappelijk onwetend op dit gebied. Maar wat doet het er toe, de ervaringen zijn een ieder gegund, al was het alleen al als beloning voor de moed en het vertrouwen die worden opgebracht om de tocht te volbrengen. ■■